



Dar soarele strălucea dogoritor și străzile șerpuiau monoton printre clădiri, așa că-i apucă un pui de plicriseală...

– Dacă mai umblăm mult prin soare, mă fac brânză! se plânse Ugeran.

– Și mie mi se duce tot sclipiciul de la căldura asta, îi ținu isonul peșrișorul.

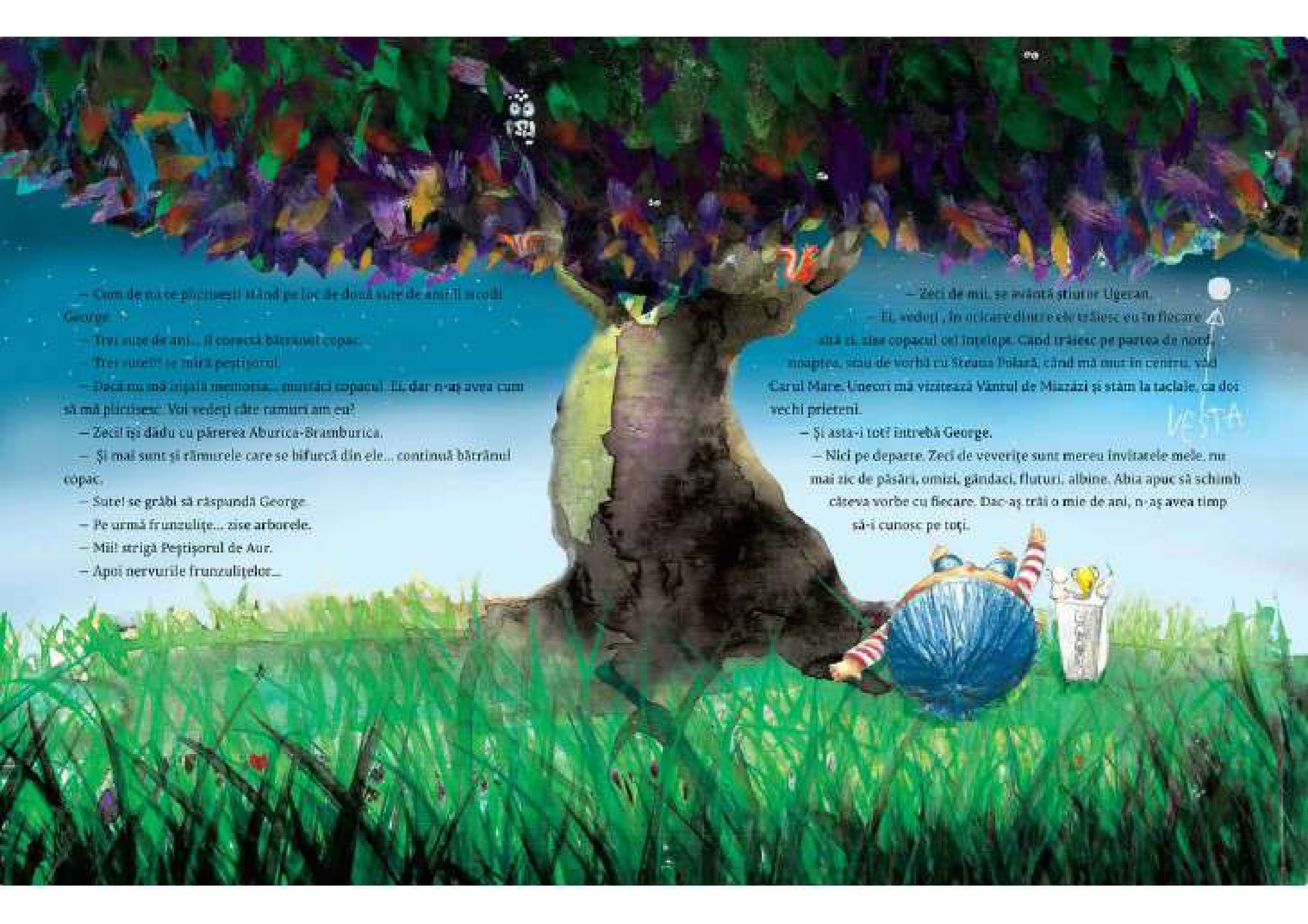
– Bine, să facem un popas la ceainăria de-acolo, îl împacă George, care ar fi avut și el nevoie de un ceal fierbinte, să se mai răcorească.

Se așezară la o masă, să-și mai tragă sufletul. Când ospătarul aduse comanda, hâiatul observă că nu iese niciun abur și duse ceșcuța la buze...

– Aui făcu el. E clocoțit! Dar unde-i aburul!

– Aburica! auzi el atunci o voce.



- 
- Cum de mult pechetești Hând pe loc, de două sute de ani și la colțul Georgei.
  - Trei sute de ani... îl corectă bătrânul copac.
  - Trei sute? Se mura peștișorul.
  - Dacă tu mă înșală memoria... mustaci copacul, îi, dar n-aș avea cum să mă plătisesc. Voi vedeți câte ramuri am eu?
  - Zece! Îți dădu cu părerea Aburica-Bramburica.
  - Și mai sunt și rămurele care se bifurcă din ele... continuă bătrânul copac.
  - Sare! se grăbi să răspundă Georgei.
  - Pe urmă frunzulițe... zise arborele.
  - Mii! strigă Peștișorul de Aur.
  - Apoi nervurile frunzulițelor...

- Zece de mil, se avântă strigă Ugeran.
- El, veduți, în oclăre dintre ele trăiesc eu în fiecare altă zi, zise copacul cel înțelept. Când trăiesc pe partea de nord, noaptea, stau de vorbă cu Steaua Polară, când mă mut în centru, văd Carul Mare. Uneori mă vizitează Vântul de Miazăzi și stăm la taclale, ca doi vechi prieteni.
- Și asta-i tot? întrebă Georgei.
- Nicl pe departe. Zece de veverițe sunt mereu invitatele mele: nu mai tic de păsări, omizi, gândaci, fluturi, albine. Abia apuc să schimb câteva vorbe cu floarea. Dacă trăi o mie de ani, n-aș avea timp să-i cunosc pe toți.

– O să visez la un nas cărn de zână care mă adulmecă, se făli zglobie Aburica-Bramburica. Sau la un nas borbănat de căpcăun care se frige cu doagnărea mea...

– Eu o să visez că alunec pe buzele unui poet. Și el o să zică: Ah, Ugeran, lacto-vegetarian, te-aș sorbi dintr-un lighean.

– Prostii l zise peștișorul. Eu o să-mi imaginez că mă găsește pe țârm o crâșlă și-mi cere să-i dăruiesc iubirea!

– Bine, bine, visați voi, eu fug acasă, că am o groază de teme de făcut. Și m-așteaptă și Nora, să-i dau de mâncare, le zise George și repede făcu stânga-mprejur spre locul din care venise.

Pe drum înapoi, cerul semăna cu o pânză pe care alunecau nori lănoși. Acoperișul roșu de mai înainte dezvăluia sub streșină un cuib de rândunele. Un cap de veveriță ieșea dintr-o scorbură a castanului stufoș. Dunga ei albă semăna cu un fireț de mărășal. Omul cu pălărie neagră, pășind pe faleza râului, avea surâsul misterios al unui detectiv. Bătrâna cu baston purta pe față ridurile unei suferințe care-i încălțise sufletul, iar copilul din cărucior găngurea pentru prima oară cuvântul „mama”.

Acasă, pisica îl aștepta nerăbdătoare s-o mângâie, dar tot se gândea: „Plictisită iar o să se plictisească de mine...”.

Spre surprinderea ei, George o alintă minute în șir, privind fix într-un punct de pe cer.

– Așadar, pe planeta Vesta, pisicile dau concerte pe mare și bancuri de pești se adună în jurul lor să le-asculte... murmură el, visător.

„Hm”, se gândi Nora, plescând din limbă, „unde o mai fi și planeta asta, George? Și de ce nu sunt și eu acolo?”.

